

## ДЕЛЕГАТЪ

Козаря върза воловетъ, пхна коматъ хлѣбъ въ пояса си и хукна навънъ. До пжтната врата спѣ и се замисли за моментъ. Жена му, наведена надъ коритото при кладенеца и залисана въ изпиране на Митината поличка, не го забележи. Мита, тригодишното му момиченце, го видѣ, пустна си ржчикката, акомпчана здраво о престилката на майка си, и посочи:

— Татю!

— Излизамъ, чувашъ ли? — обърна се Козаря...

— Кжде, кжде?... Петкоо!

— Ваню да нареди добитъка, като си дойде отъ къра...

— Охъ, Божичко о о! — изохка жена му и пустна малката. — Аманъ отъ тоя твой Ваню.. Дете работа върши ли ти, бре? Ваню, Ваню -- а всичко мене пакъ си чака...

Козаря не я чу. Той звеше постояннитъ ѝ оплаквания.

— Ваню ще нареди всичко, — мислѣше си той по пжтя и стържеше съ два прѣста сухиятъ коматъ.

Слънцето падаше задъ далечнитъ планини и сѣнкитъ на низкитъ кжщички започнаха да се сливатъ. Улицитъ бѣха безлюдни и тихи, само предъ нѣкои отъ пжтнитъ порти дремѣха още ба-